

bertill knyttes mit **Øndringsforslag**, — det kan jeg godt forstaa —; men Ministeren udtalte sig saa positivt dengang, at det ikke var til at tage fejl af, om hvad han kunde gaa ind paa. Jeg oplæste før en Uttring af ham og skal her med Formandens Tilladelse oplæse en anden. Han siger rent ud: „Derfor man finder, at der virkelig er Anledning til at hjælpe ham“ — det er den Mand, her nærmest er sigtet til — „saa ser jeg ingen anden Vej at gaa, end at foretage en Forandring i Loven af 23de Mai 1873 § 12, hvorved der gives Administrationen Ret til i enkelte Tilfælde at gjøre Undtagelser fra de almindelige Regler om Afstandsbestemmelsen“, men ingenlunde, som Forslagsstillerne her idag have foreslaaet, at den gamle Bevillingsmyndighed fuldstændig skal gives tilbage. Naar nu Sagen er denne, saa siger jeg: Jeg lægger aldeles ingen Vægt paa mit **Øndringsforslag** af **Urgjerrighedshensyn**; men naar det ærede Medlem saa tager Forslaget om Udvalg tilbage, og de ærede Medlemmer tage deres Forslag tilbage om den Form, hvori de idag have ønsket Lovforslaget affattet, saa er det min Overbevisning, at, hvad der derefter staaer tilbage, vil Ministeren erklære, at han meget godt kan tage imod, naar Begrænsningen blot sker overfor Afstandsbestemmelsen. Altsaa, en Bevillingsmyndighed, der i Omfang er mange Gange mindre end den, Ministeren havde i 1873, tænker jeg, kan han modtage; men han kan ikke modtage Forslaget i dets oprindelige Form. Der- til har han sagt Nei; men han har ikke sagt Nei til mit **Øndringsforslag**.

Indenrigsministeren (Skel): Jeg tror dog, det var rigtigt, om det ærede Medlem vilde tillade mig selv at fortolke mine Ord og give dem den Mening, de virkelig have havt. Naar jeg har sagt, at jeg kan modtage en Forandring, som gik i Retning af den Bestemmelse, der fandtes før 1873, dog saaledes, at det var kun i enkelte Tilfælde, at Ministeren skulde være bemyndiget til at gjøre saadanne Undtagelser fra Loven, har Meningen dermed naturligvis ikke været, at det skulde være overfor ganske enkelte, at Ministeren vilde gjøre Undtagelse, men at det skulde være overfor særlige Tilfælde. Maaſte ere de Ord, jeg har brugt, et mindre tydeligt Udtryk, som det ærede Medlem ikke har kunnet kapere; men Meningen er naturligvis ikke, at der skulde gjøres Undtagelser i enkelte Tilfælde, men at der maatte være særlige Omstændigheder tilstede, som gjorde det ønskeligt og naturligt at gjøre en Undtagelse fra Reglen. I denne Betydning har jeg brugt Ordene: „i enkelte Tilfælde“, men ikke i den Betydning, at Loven kun skulde angaa ganske enkelte Tilfælde.

Tang: Hovedsagen for de ærede Forslagsstillere er jo, at der er en vis bestemt Mand, som skulde hjælpes ved dette Forslag. Men nu er Stillingen her i Thinget jo den, saavel efter den høitærede Ministers som Andres Udtalelser, at dette Forslag her kun vil faae et Mindretal for sig, og saa synes jeg, at Forslagsstillerne dog maatte kunne sige sig selv, at de ikke kunne blive hjulpen, det vil sige ikke faae denne Mand hjulpen ved deres Forslag. Den eneste Maade, der endnu er tænkelig at hjælpe denne Mand paa, er altsaa ved at følge det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) i at lade Sagen gaa i Udvalg, for saa kan Manden mulig blive hjulpen; paa den af Forslagsstillerne anbefalede Maade kan det ialtsald slet ikke lade sig gjøre. Derfor kan jeg ikke se Andet, end at, som Sagen nu staaer, maa selv de ærede Forslagsstillere stemme for, at Sagen kommer til at gaa i Udvalg. Ellers kan Manden ikke blive hjulpen. En anden Ting er, at det forekommer mig, at, da der maa være en Skavank eller et Hul i vor Lovgivning, naar en Embedsmand kan ved sine Retserklæringer gaa hen og tilføie en enkelt Mand et betydeligt Tab, saa forekommer det mig, at der maa gaas der henad, at den Embedsmand, der gjør sig skyldig i dette, maa selv bære det Tab, som han ved sin Uæfterrettelighed, Udygtighed og Upaalidelighed er kommen til at paaføre en Mand. Det er ikke noget Ænſtaende i en Lovgivning, at Sligt fastsættes. Vi have saaledes et gammelt Land, der netop har en saadan Bestemmelse i sin Lovgivning, at, dersom en Embedsmand ved sine Erklæringer, Bevillinger o. s. v. paabyrder en anden Mand Tab, skal han selv erstatte det. Dette tør jeg jo iøvrigt ikke komme videre ind paa, da det ikke ligger for her. Jeg skal, saaledes som Sagen nu staaer, tilraade at stemme for, at den gaar i Udvalg, for at den Paagjældende kan blive hjulpen.

Juel: Jeg har blot taget Ordet for at erklære, at det ikke er Forslagsstillerens Hensigt at tage deres **Øndringsforslag** tilbage. De vilde være blevne tagne tilbage, isald den høitærede Minister havde erklæret sig villig til at tage imod det **Øndringsforslag**, der er stillet af det ærede Medlem for **Usp** (Steenstrup). Det er nemlig Forslagsstillerne ligegyldigt med Hensyn til deres Diemed, om Lovforslaget vedtages i den ene eller den anden Skikkelse, men det er os selvfølgerlig om at gjøre, at der bliver vedtaget et Forslag, som den høitærede Minister kan og vil gaa ind paa. Derfor ere vi bestemte paa at fastholde vore nævnte **Øndringsforslag**. Iøvrigt skal jeg ikke inklade mig videre paa at omtale Sagens Realitet, den er jo tilstrækkelig debatteret; men